

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 kwietnia 2016 r.,
sprawy J. D.
skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt II AKa [...]
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 25 maja 2015 r., sygn. akt III K [...]

p o s t a n o w i ł

- I. Oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. Zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 maja 2015 r., sygn. akt III K [...] Sąd Okręgowy w K. skazał J. D. za przestępstwo kwalifikowane z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz orzekł – w oparciu o przepis art. 46 § 1 k.k. – obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz P. sp. z o.o. z siedzibą w P. kwoty 382.339, 75 zł .

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu (zarzuty zostaną opisane skrótowo – uw. SN): naruszenie prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

oraz art. 46 § 1 k.k. (zarzut szczegółowo opisany w pkt 1); naruszenie przepisów prawa procesowego, a to - art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k.; art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. a także art. 627 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. (zarzut szczegółowo opisany w pkt 2), a także postawiono w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (zarzut w pkt 3) oraz z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia w/w zarzutów, rażąca niewspółmierność kary.

W konkluzji apelacji jej autor domagał się zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 29 października 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok w ten sposób, że orzeczoną karę pozbawienia wolności obniżył do lat dwóch, a w pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zarzucił w kasacji:

I - rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, tj.:

1/ art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie weryfikacji prawidłowości rozstrzygnięcia wyroku sądu I instancji z pominięciem istotnych okoliczności sprawy, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i życiowego doświadczenia (uchybień szczegółowo opisano pod literami do a do c);

2/ art. 433 § 2 k.p.k. poprzez brak rozważenia zarzutu, iż sąd I instancji przyjął niezasadnie, że oskarżony uzyskał bardzo wysoką korzyść majątkową kosztem pokrzywdzonego, co nie ma żadnego poparcia dowodowego w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, a które to przyjęcie miało wpływ na wymiar kary;

3/ art. 424 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak odniesienia do zarzutu wskazanego w pkt 2 apelacji, brak wyczerpującego uzasadnienia dla rozstrzygnięcia w zakresie wymierzonej kary i pominięcie zarzutów apelacji w zakresie nieadekwatności kary do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu; niewłaściwego uwzględnienia dyrektyw prewencyjnych, niedostosowania do właściwości osobistych, posiadania tylko i wyłącznie odstraszaającego charakteru

oraz jej rażącej niesprawiedliwości w stosunku do wszystkich okoliczności sprawy, zarówno podmiotowym jak i przedmiotowych. Ponadto został podniesieniowy zarzut obrazy art. 53 § 1 i 2 k.k. poprzez wymierzenie oskarżonemu kary nie uwzględniającej wskazanych w tych przepisach dyrektyw (zarzut w pkt II).

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi II instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej w [...] wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem w trybie wskazanym w art. 535 § 3 k.p.k. Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który jest skierowany, w przypadku gdy wnosi ją strona, przeciwko wyrokowi sądu II instancji. Zatem zarzuty kasacji winny wskazywać, że właśnie ten sąd dopuścił rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść wydanego wyroku. Sąd Apelacyjny w [...] jako sąd odwoławczy dokonał zmiany wyroku tylko w zakresie rozstrzygnięcia o karze, łagodząc karę pozbawienia wolności do dwóch lat. W pozostałym zakresie wyrok został utrzymany w mocy, co oznacza, iż zaakceptowano w toku kontroli odwoławczej zarówno sposób procedowania sądu pierwszej instancji w zakresie przeprowadzonych dowodów, jak i poczynione w następstwie tych dowodów ustalenia faktyczne. Tymczasem pierwszy zarzut kasacji jest zarzutem, który w większości stanowi powielenie zarzutu wskazanego w pkt 2 apelacji, a zatem skierowany jest w istocie przeciwko wyrokowi sądu pierwszej instancji. Sąd odwoławczy nie mógł się dopuścić naruszenia wskazanych w tym zarzucie przepisów, albowiem nie przeprowadzał dowodów we wskazanym zakresie i ich nie oceniał, a jedynie w płaszczyźnie wyznaczonej przepisami art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. odnosił się do zarzutów apelacji. W uzasadnieniu swojego wyroku Sąd Apelacyjny w Krakowie bardzo szczegółowo odniósł się do wszystkich zarzutów, w tym do zarzutu ujętego w pkt 2 b apelacji, a jego argumentacja jest wszechstronna i konkretna, odnosząca się do wszystkich istotnych kwestii ujętych w apelacji, w tym tych, które przedstawiono w tym zarzucie, jak i wiążącym się z nim nierozzerwalnie zarzucie

błędu w ustaleniach faktycznych (str.19-25; 26-35). Skoro zatem skarżący nie zarzucił sądowi odwoławczemu w zarzucie opisanym w pkt I.1 kasacji, aby sąd ten dopuścił się naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., to zarzut ten nie może skutkować stwierdzeniem naruszenia prawa przez sąd odwoławczy. W istocie to zarzut ten sprowadza się do kwestionowania ustaleń faktycznych, co wyraźnie wynika zresztą z porównania zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych zawartego w apelacji z treścią kasacji pod literą c zarzutu w pkt I.1/. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych stawiany w apelacji w kasacji stał się zarzutem naruszenia przepisów art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Nie da się też nie zauważyć, że pierwszy zarzut kasacji to połączenie i powielenie, w dużym zakresie, dwóch zarzutów apelacji, tego z pkt 2 b oraz 3. Nie jest zasadny także kolejny zarzut, tj. obraza art. 433 § 2 k.p.k. (zarzut w pkt 2). Ten zarzut od strony formalnej ma postać zarzutu kasacyjnego, skoro jego treścią jest stwierdzenie, że sąd odwoławczy nie rozważył zarzutu apelacji, iż oskarżony uzyskał bardzo wysoką korzyść majątkową kosztem pokrzywdzonego. Rzecz jednak w tym, że jest on zupełnie chybiony. Na stronicach od 25 do 26 oraz od 28 do 30, a także 33 sąd odwoławczy odniósł się w sposób obszerny do kwestii związanej z wysokością wyrządzonej szkody. Podobnie należy ocenić zarzut kolejny kasacji. Sąd odwoławczy, co wskazano już powyżej, dokonał korekty orzeczonej kary, obniżając jej wymiar z trzech lat do dwóch lat pozbawienia wolności. Na stronicach od 41 do 43 Sąd Apelacyjny w [...] odniósł się do zarzutu niewspółmierności kary, częściowo go uwzględnił łagodząc jej wymiar. Podkreślić należy, że sąd ten w pozostałym zakresie akceptował argumentację sądu pierwszej instancji. Zarzut skarżącego jest więc chybiony. Ostatni zarzut kasacji jest w istocie skierowany przeciwko orzeczeniu o karze, co przecież w kasacji jest niedopuszczalne. Pod postacią zarzutu obrazy prawa materialnego kwestionuje Autor kasacji wymiar kary. Niezależnie od tego stwierdzenia wskazać należy, że przepisy art. 53 § 1 i 2 k.k. stanowią dyrektywy wymiaru kary i z uwagi na taki charakter tych przepisów nie mogą one stanowić podstawy zarzutu kasacji.

Z tych wszystkich względów należało orzec jak w postanowieniu.

